

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Postní doba nás učí obrácení, které tryská z vděčnosti Bohu za všechno, co nám daroval, co pro nás koná a bude konat ve světě, v dějinách a v našem osobním životě.

Papež František

Úvodní slovo

Milí svatotomští farníci!

Sotva skončila doba vánoční a již jsme na prahu velkého postu ...

Asi nejsem sám, kdo vzhledem k postní době zakouší určitý rozpor. Celkově naše společnost, a my jistě s ní, ztratila smysl pro půst a odříkání. Zároveň, jakožto věřící lidé, toužíme toto období prožít naplno, poněvadž je vnímáme jako šanci k očistě srdce, obnově víry, prohloubení vztahu vůči Bohu i lidem. Podle staré tradice má postní praxe především trojí formu: modlitbu, pokání a almužnu.

Myslím, že mnozí potřebujeme znovu objevit smysl odříkání

a pokání. Ne jako cíl, protože půst není sám o sobě dobrým skutkem, ale jako prostředek. Jedno vysvětlení nám dává sama postní liturgie, kde budeme mimo jiné slýchávat: *Neboť ty se slitováváš nad naší slabostí: když se postíme, obnovuješ v nás kázeň a obracíš nás k sobě a dáváš nám sílu, abychom zvítězili nad zlem, skrze Krista, našeho Pána.* Podobné je to s modlitbou. Ta nás vtahuje do Boží blízkosti a již tím působí pozitivní proměnu v našem srdci.

Pak tu jsou ale ještě skutky lásky k bližnímu. K tomuto tématu raději předám slovo Svatému otci Františkovi, který ve svém poselství k postní době vyjádřil touhu, aby

se stala časem, kdy věřící obzvlášť intenzivně zakusí a oslaví Boží milosrdenství. Vyzývá také ke konání skutků milosrdenství, „podle kterých budeme souzeni“. Těmito skutky se totiž probouzí svědomí člověka, často ukolébané tváří v tvář současné chudobě. „V chudém člověku se Kristovo tělo stává znovu viditelným coby tělo, které je zmučené, bolavé, zbité, podvyživené a na útěku . . . , abychom jej rozpoznali, dotýkali se jej a poskytovali mu péči. Nevídané a pohoršující tajemství utrpení nevinného Beránka, pokračující v dějinách: hořící keř nezištné lásky, před nímž si jako Mojžíš můžeme jen zout opánky . . .“

Vyprošuji nám všem požehnanou postní dobu.

Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- **Ve středu 10. února 2016** zahájíme postní dobu znamením popelce. Toto znamení kajícínosti je převzato z biblické tradice a připomíná nám pomíjivost věcí tohoto světa. Cílem postní praxe však není odříkání, to má být pomocí, prostředkem pro ztišení a povzbuzením k dobrým skutkům.
- **Popeleční středa a Velký pátek** jsou dny přísného postu. Postní řád předepisuje střídmost v pokrmu

(najíst se jen jednou dosyta) a úplné zdržení se masa.

- **Ve středy a pátky postní doby** budou vždy v 17 hodin pobožnosti křížové cesty, ve středu zejména pro děti.

- Jak je již v naší farnosti zvykem, v postní době bude **možnost společného přijetí svátosti nemocných**. Její udílení plánujeme na pátek před Květnou nedělí, to je 18. 3. při večerní mši svaté.

- **První svaté přijímání dětí** letos plánujeme na 12. červen, s přípravou začneme až po Velikonocích. Podmínky a další podrobnosti najdete na farním webu a na nástěnkách, vše důležité ještě zavčas ohlásíme.

Slovo nemocným

Myslím, že utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se má na nás zjevit.

Řím 8,18

Ve všech dobách a v každé lidské společnosti byli lidé vystaveni utrpení a bolesti. Jejich forma byla v různých dobách odlišná, ale bolest ve své podstatě byla vždy stejná a lidé se s ní vyrovnávali velmi těžce. Někdy trvalo dlouho, než člověk svůj stav přijal a vyrovnal se s ním. Často to bylo spojeno s velkými boji, které člověk

prožíval a které utvářely jeho přístup k bolesti a ke všem změnám života, které s tím byly spojeny. Lidé, kteří byli v blízkosti, většinou netušili, co probíhá v duši člověka, s čím se vyrovnává a čeho se vzdává.

Mnohý člověk právě v takových chvílích pochopil, co je modlitba a uvědomil si Boží působení ve svém životě a získal osobní vztah k Bohu. Proto se naučil prožívat s ním všechno svoje utrpení a pochopil jeho hodnotu a také získal jistotu, že nikdo není opuštěný a každý může počítat s Boží pomocí. Cesta k dosažení tohoto stavu nebyla snadná, ale dokonale změnila duši člověka a přetvořila ho. Stal se schopným vyrovnat se se vším, co život přinesl.

Lidé žijící v blízkosti tohoto člověka viděli jeho změnu, uvědomovali si ji a ta měla i vliv na jejich duchovní život. Ani lidé nevěřící nemohli popřít změnu v přístupu nemocného k bolesti a ocenili účinek jeho víry na snášení utrpení. Je proto důležité, aby lidé kolem nemocného byli naplněni důvěrou v Boží působení v životě každého člověka. Nemusí o tom hovořit, nemocný to pochopí ze všech jejich postojů a celého jejich jednání. Tyto projevy jednání působí víc než slova, přesvědčování a ujišťování. Víme, že jednání má větší účinnost než mnoho slov a jeho působení že je mnohem trvalejší.

Když žijeme delší dobu v blízkosti těžce nemocného člověka, tak jsme vystaveni velmi těžké zkoušce, která má vliv na naši osobnost a změni ji. I když nebudeme pozorovat změny každý den, projeví se za nějakou dobu a uvědomíme si, jak nás pobyt v blízkosti nemocného ovlivnil. Musíme mít vůli odstraňovat negativní vlastnosti ze svého jednání a naplňovat svoji duši láskou k těm, kteří naši pomoc právě potřebují. Nikdo nevíme, jakým zkouškám budeme v budoucnosti vystaveni, a proto už dnes musíme prosit o pomoc, abychom obstáli v takových zkouškách, které mohou pro nás být těžké. S Boží pomocí budeme vždy schopni dobře prožít všechno, co nám život přinese.

O. J. Šik

Z farní charity

Drazí!

Zdravíme vás v novém roce 2016 a chceme vás informovat o tom, čím jsme se zabývali v předvánoční době.

Vánoční balíčky

Ještě v pátek 18. prosince bylo v sakristii několik balíčků ovoce a cukroví, ale následující neděli se s příspěvky roztrhl pytel. Snad v žádném předcházejícím roce jste nás tolik nezasobili. Cukroví, ovoce,

perníkové nadílky a kolekce jsme použili do balíčků. Pro velké množství zbývajících ovoce, sladkostí, ořechů si přijeli i z Domova pokojného stáří na Kamenné a z charitního centra pro bezdomovce na Bratislavské 58. V poledne jsme pak velkou nadílku odvezli do Domova svaté Markéty pro matky s dětmi v tísní na Staňkové, kde nás s vděčností přivítali. Jménem obdarovaných ještě jednou z celého srdce všem dárcům a pomocníkům děkujeme.

Tříkrálová sbírka

Od 1. 1. do 14. 1. 2015 proběhl 16. ročník Tříkrálové sbírky. Do charitní pokladničky jste nám přispěli částkou 41 947 Kč, tedy téměř o 1 000 Kč více než v minulém roce. V ulicích Brna koledovaly tři skupinky z naší farnosti. Celkem jsme v naší farnosti vybrali 48 182 Kč. Výsledky Tříkrálové sbírky v naší diecézi zveřejníme v příštím čísle Tomáška.

Příspěvky do charitní pokladničky

Osobní asistence	3 000 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	3 000 Kč

Ze srdce děkujeme za peníze, které jste v roce 2015 dali do charitní pokladničky. V následujícím přehledu uvádíme, na co všechno jsme peníze poskytli:

Léky pro nemocné leprou LL	18 000 Kč
Fidcon – pomoc Haiti	3 000 Kč
Misijní banka ubožáků Kč	6 000 Kč
Sdružení pěstounských rodin	9 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty a systémová podpora osob s postižením v rozvojových zemích	3 000 Kč
Sdružení SOS dětských vesniček Kč	4 000 Kč

Ostatní příspěvky jsme prostřednictvím Charity služby Brno poslali na tyto účely:

Osobní asistence	3 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	15 500 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	9 000 Kč
Chráněné bydlení	13 500 Kč
Denní a přechodný pobyt pro seniory a zdravotně znevýhodněné osoby	12 000 Kč
Sbírka na Nepál	53 600 Kč
Sbírka na uprchlíky	42 600 Kč

Celkem za rok 2015: 192 200 Kč

Za vaši pomoc a podporu vám ze srdce děkujeme, vyprošujeme vám Boží požehnání, zdraví a pokoj od Krista, Boha s námi. Rádi se s vámi budeme setkávat nejen na stránkách Tomáška i v roce 2016.

Dobrovolníci farní charity

Známe svoji cenu?

„Za kolik to je?“ – to je otázka, která dovede alespoň na chvíli zaměstnat snad každého z nás. I když třeba zrovna nemáme sklon vymetat nejnížší poličky v supermarketech či hltat akční letáky, přeci jen tu a tam po

očku sledujeme, od kolika do kolika se dá co pořídit.

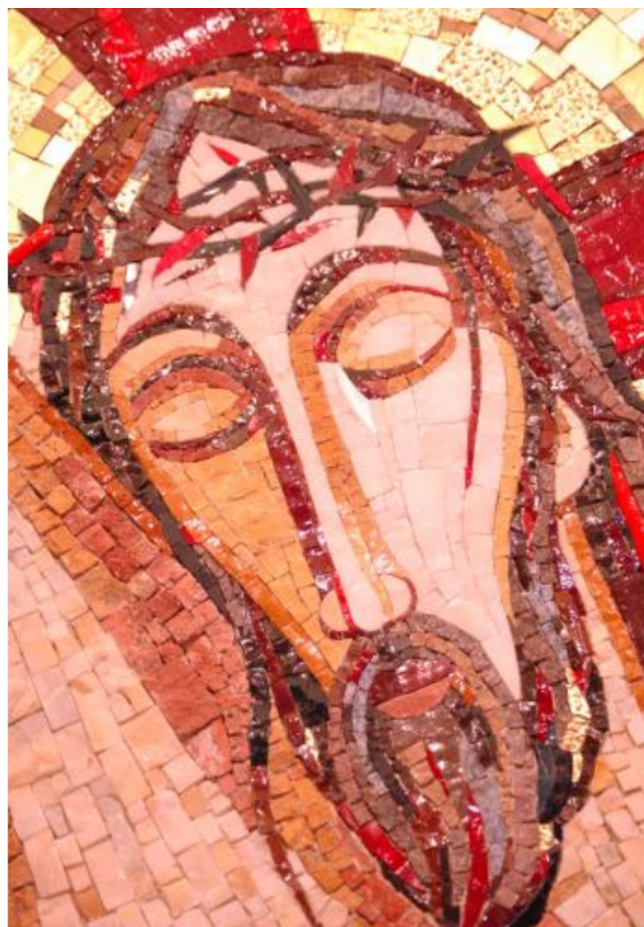
Cena. To je to, oč tu běží. Podřizujeme tomu všechno: Neptáme se jen, kolik stojí jaké zboží, ale taky pečlivě sledujeme, kolik můžeme dostat za svoji práci nebo co musím udělat, abych zvýšil svou cenu, abych se lépe prosadil na trhu práce.

Stejně logice od malička podřizujeme i svoje děti: Musí umět jazyky, aby se domluvil(a), musí mít doučování, aby se dostal(a) na školu, musí dělat sport, aby nenakynul(a) a jednou se oženil či vdala. A vůbec je ještě mnoho věcí, co se má či musí, aby naše ratolesti za něco stály.

Snažit se zvyšovat cenu svou a cenu svých dětí je jistě velmi užitečné, ovšem neměli bychom zapomenout, že hlavní část naší ceny za nás už dávno určil někdo jiný. Kdo? Přeci sám Boží Syn, Ježíš Kristus. Ptáme-li se, jakou máme cenu, musíme nejprve říci, že máme cenu krve Božího Syna. Boží Syn v nás natolik věří, že neváhal prolít svou krev za nás i za naše děti i za všechny lidi. Taková je naše cena: cena Kristovy krve.

Když tedy tak úzkostlivě pečujeme o druhořadá složky našeho osobního kapitálu, co kdybychom se pokusili najít sobě a svým dětem zase o trochu více času pro péči o hlavní komponentu našeho portfolia, kterou není nic

jiného než osobní vztah ke Kristu, naše víra?

Pán Ježíš nám trpělivě, den co den, při každé mši sv. zpřítomněním své oběti na kříži připomíná cenu, kterou za nás jednou provždy zaplatil. Přihlasme se k tomuto kapitálu, který nám nabízí. Nenechme jej propadnout! Zkusme si najít o trochu víc času na osobní modlitbu. Zvažme, zda bychom nemohli přijít na mši sv. i někdy mimo neděli. Posílejme kluky ministrovat, a pokud už chodí v neděli, zkusme jim pomoci začít ministrovat ještě alespoň jedenkrát v týdnu, aby je služba u oltáře mohla začít bavit a vést k Pánu. Zvažme, jestli by se někdo

z dětí nemohl přidat k dětské scholce, aby objevoval krásu zpěvu při liturgii. Přemýšlejme, co bychom my sami mohli udělat, abychom z pokladu nej-světější oběti, který se nám nabízí, dokázali lépe čerpat. Vždyť i kdybychom svým úsilím zvyšovali svou cenu v očích lidí sebevíc, bude nám to k ničemu, pokud se nenecháme omýt Kristovou krví, která se prolévá za nás a za všechny na odpuštění hříchů ...

P. Jakub Tůma

Přelom roku

strávený ve Žďárce

Začátkem prosince 2015 zajistila Mgr. Ludmila Dufková skupině choralistů krátkodobý pobyt v rekonstruované faře ve Žďárce. Tato obec leží 14 km západně od Tišnova, v malebném podhůří Českomoravské

vysočiny. Hlavním lákadlem Žďárce a okolí je kouzelná příroda s členitým terénem a dvěma říčkami – Bobrůvka a Libochůvka. Vesnice je začleněna do Jihomoravské integrované dopravy, což znamená výhodu pro cestování do Tišnova i do Brna. Železniční stanice Říkonín je vzdálená necelé 4 km. Zde vede hlavní železniční trať Břeclav – Praha. Cesta vlakem do Brna – na hlavní nádraží, trvá 45 minut.

Fara již neslouží svému původnímu účelu, je možné si v ní pronajmout některý z dvou až čtyřlůžkových pokojů, které jsou vybaveny sociálním zařízením. Kuchyně a jídelna jsou společné. Kostel, který je zasvěcen svatým Petru a Pavlovi, spravuje farář v Dolních Loučkách P. Pavel Křivý. Ten excurrando spravuje i farnosti Žďárec a Olší.

Administrátor excurrando (dojízďící duchovní správce, latinsky doslovně „vyjíždějící administrátor, správce“) je označení pro kněze pověřeného správou i jiné než své domovské farnosti (jedné nebo často i více). V zemích, kde je nedostatek kněží, jako například v České republice, je tento jev, kdy má jeden kněz na starosti více farností, naprosto běžný. Domovská farnost spolu s farnostmi spravovanými excurrando se nazývají farním obvodem nebo řídčeji farní kolaturou.

Konec starého i začátek nového roku jsme strávili na faře v družných debatách, diskusích, vyprávěních a modlitbách, bez rozhlasu a televize. Nový rok jsme zahájili účastí na mši svaté v místním kostele, který stojí přímo naproti fary. Byli jsme mile překvapeni značným počtem místních věřících i jejich aktivní účastí na bohoslužbě. V opraveném kostele s gotickými základy jsou zbytky středověkých fresek. Sám pan farář je sympatický urostlý vousáč středního věku. Věřící se modlili a zpívali trochu rychleji, než je tomu ve většině kostelů u nás, toto ovlivňuje nejen farář, ale většinou i varhaník.

Po mši sv. jsme podnikli krátkou vycházku, při které jsme navštívili i místní hřbitov. V mrazu a sněžném poprašku jsme se prošli údolím říčky Libochůvky a viděli nejen krásnou zimní přírodu, ale i zbytky mostu, který byl stržen povodní. V údolí je několik pěkných chat a stavení. Hned v jednom z prvních jsme objevili jednu z bust „občana Rulíka“. Tato umělecká díla byla před několika lety postavena (bez řádného povolení) v parku na Moravském náměstí, přes ulici naproti vchodu do sacristie. Zjistili jsme, že okolí je vhodné i pro cyklistické výlety, proto někteří z nás uvažují o delším pobytu na místní faře v letních měsících.

PhDr. Jan Weinberger

Po stopách pana kaplana

výlet do Třebíče 16. 1. 2016

Naše účast na farním výletě do Třebíče byla spojena hned se třemi „nej“. Přihlásili jsme se úplně nejdřív, Klárka byla nejmladší účastník a na sraz jsme dorazily ze všech nejpozději ☺. V tramvaji blížící se k hlavnímu nádraží jsem propočítávala nejrychlejší variantu trasy pokladna – páté nástupiště, ale od běhu s dítětem za krkem mě zachránila předvídavost pana kaplana, který nám koupil jízdenky předem. Takže jsme se jen přidaly k davu malých, velkých, dětí i babiček a Kristy Zezulové, která však mířila ještě dál na západ, do Německa.

Jak všichni dobře víme, i cesta může být cíl, a první zkušenost s vlakem typu rychlík Klárku naprosto uchvátila. Díky tomu jsme se nezdržely v žádném kupé déle než pár minut a objevovali jsme společně s Marabuem všechna zákoutí, spoje vagonů a dlouhé chodbičky. Než jsme dorazili do Třebíče, pan kaplan nám povyprávěl několik místních legend. Podělili jsme se o svačiny (především ze zásob Keberlových a Sperátových) a o zajímavé informace ohledně dění v naší farnosti. Kousek od nádraží už nás očekával řidič doprovodného vozidla Matěj a mohli jsme společně

vyrazit k bazilice sv. Prokopa. Než nás nádhernou památkou provedl brněnský rodák a místní pan kaplan Vojta Loub, navštívili jsme výstavu betlémů v Muzeu Vysočiny, ze které si nejvíce pamatují dětský koutek. Od baziliky jsme zamířili přes uličky židovské čtvrti přímo na náměstí, kde jsme hladově vyhlíželi slibovanou jídelnu. Obsluha byla naštěstí rychlá a nabídka pestrá, takže si svůj karlovarský knedlík vychutnala i naše Klárka. Po obědě jsme bohužel museli zbytek výpravy opustit, ale přivezli jsme si do Brna nejen plno pěkných zážitků, ale i několik vzorků z lokálního pivovaru Urban ☺.

Děkujeme panu kaplanovi za výborný nápad i organizaci celého výletu a těšíme se příště!

Veronika Veverka Papoušková

Ohlédnutí za zimní Třebíčí

Čerstvě po vánočním svátečním maratonu se nás 16. 1. 2016 v sobotním chladném ránu sešlo něco přes čtyřicet „na Roli“ (tj. na stanici Brno hl. n.). Poté, co jsme vypočítali kvótu povolených ztrát, jsme se vydali k 5. nástupišti, kde nás doplnili další účastníci a mohli jsme se konečně vydat vlakem směr Třebíč. Cesta nám rychle uběhla.

Nejmladší účastnice (asi 2 roky) úspěšně verifikovala Einsteinovu teorii relativity nepřetržitým běháním po chodbičce, mladší školní děti se způsobně bavily a dospělí nostalgicky vzpomínali, jaké to bylo, když ještě jezdili vlakem. V Třebíči nás hned po příjezdu čekala výstava nejen místních betlémů v tamním zámku. Výstavu mladším zpestřila hra, kdy mohli stopovat různé značky po místnosti a plnit úkoly za drobné odměny. Starší a zkušenější zhodnotili čas návštěvou muzejní kavárny či nedalekého minipivovaru. Před obědem nás ještě místní pan kaplan P. Vojtěch Loub provedl románsko-gotickou bazilikou sv. Prokopa, která je s židovskou čtvrtí, již jsme taky navštívili, na seznamu památek UNESCO.

Pohostinství naší bezmála padesátihlavé výpravě poskytl podnik Třebíčanka, kde jsme nakonec byli mile překvapeni spontánním koncertem našich dětí na piano ukryté v koutě. Po dobrém obědě jsme ještě navštívili kostel sv. Martina s jedním z největších trebičských betlémů (viz foto), a pak už jsme se zase rychlíkem v 15:24 ubírali zpátky na Brno.

S potěšením můžeme konstatovat, že jsme nakonec nemuseli odepisovat žádné ztráty, snad jen ztrátu předsudků, že výlet na betlémy bude bavit jen děti.

Za účastníky P. Jakub Tůma, kaplan

V Třebíči před betlémem ...

Farní ples

O farním plese farnosti sv.Tomáše se letos může psát velmi příjemně. Termín se vrátil do období, kdy se v podstatě rozjíždí plesová sezóna a tanečníci(ce) jsou patřičně natěšení. Především pak musím pochvalně uznat, že úroveň plesu se vrátila do nejvyšších hodnocených příček, měreno tedy mezinárodními kritérii. Zatímco většina z nás se jde na ples pobavit, někteří farníci tuto akci spíše oddřou bez nároku na jakoukoli odměnu. Letos se plesu ujala skupina pod vedením Ireny Lesákové a jak bylo již zmíněno, nasadila kvalitativně velmi vysokou laťku, a jak doufáme pro příští rok, především sami sobě. Touto cestou milí dobrovolníci vám chceme říci: DĚKUJEME, skvělá práce!

Ples je od slova plesat, a proto chci (pro příště) pozvat i všechny váhavce, kteří se domnívají, že toho moc nenatancují. Protože akce je to společenská, při které se můžete seznámit, stmelit (někteří i schmelit) a nechat plesat své srdíčko, když už nožičkám se nechce. A můžete poznat členy farnosti tak trochu z jiné stránky. Dozvíte se řadu zajímavých informací, i když je v budoucnu už nevyužijete. A zjistíte, jak je to s tím krokem a hubou. Někdo drží krok, někdo hubu, někdo obojí a mnozí ani jedno. A pak, veselý večer je lepší, než baťoh léků.

Na farní ples jsme se dostavovali postupně a to podle toho, jak

rychle se komu dařilo řešit doma situaci s oblečením, které se rok od roku zmenšuje. Kdo překonal tuto netaktnost tkanin i dopravní vzdálenost, mohl si vyslechnout zahájení od otce Mráze. Bylo nám naznačeno, že přítomní patří mezi 25 procent duchovně nejvyspělejších, alespoň podle sv. Jana Vianneye. Já to tak pochopil. Pak se akce ujala kapela Byznys TIME. Hrála dobře a s příjemným prostředím souzněla do příjemné atmosféry.

Parquet roztančila polonéza z jejíž zajímavé choreografie vyzařovala ruka zkušené Marty. Následně se rozjel program 22. tradičního farního plesu v plné síle. Hudební žánry se střídaly, podobně jako tanečníci na parketě. Svě kousky v předtančcích nám předvedla děvčata ze studia „NO FEET“. V programu nechyběla tombola se zajímavými cenami. (Na krutí řízečky, nemýlím-li se, bude letos zvát rodina Weinbergerova.) Na plese se vydávala také večere. Ta byla vskutku domácí a taky se po jídle rychle zaprášilo. A kde se práší, tam se musí kropit. Místní bar byl v plné permanenci, obsluha rychlá.

Rychle utíkal čas. No právě, ten drahocenný. Než by se člověk nadál, blížil se závěr. A většina přítomných si ples užívala až do samého konce. Však také druhý den na deváté mši bylo patřičně vymeteno.

Nezbývá tedy než si přát, aby se příští ples vydařil podobně jako ten letošní.

- ki -

POHÁDKA

Janička byla malá holčička, bydlela v malé vesničce, v malém, ale pěkném domku hned na kraji velkého hlubokého lesa. A měla jedno velké přání. Mít vlastního pejska. Mnohokrát maminku a tatínka prosila, slibovala, jak se bude starat a taky že bude mamce pomáhat a vůbec bude móóó hodná. A to taky splnila, a tak jednoho dne přišel tatínek s taškou přes rameno a z ní vykukovala bílá štrapatá hlavička. To bylo radosti! Jé, ten je tak krásný, je to nejhezčí pejsek na světě, budu mu říkat Hafík! A Janička se o Hafíka taky vzorně starala. Bylo to ještě štěňátko, tak ho musela naučit spoustu věcí. Zatím s ním chodila jen na zahrádku. Pejsek byl vždycky pěkně učený, měl nachystanou mističku s vodou a s jídlem, měl se prostě královsky.

Jednoho dne tatínek řekl: „Hafík už je dost velký, můžeš s ním jít na procházku, ale raději ho měj na vodítku.“ To zas bylo radosti! Hafík skákal, jakoby něco tušil a Janička skákala taky. Jen s Hafíkem kousek popošla, potkala děti, co si tam hrály. „Jú, ty máš krásného pejska, můžem si ho pohladit? Budeme si spolu hrát, chceš?“ Ale tu se Janička zamračila: „Ne,“ dupla si nožkou. „Hafík je jenom můj. Já mu češu kožíšek, umývám očička, chystám papáníčko.“ Ale právě když se takhle

rozohnila, Hafík prudce poskočil, vytrhl jí vodítko z ruky a pelášil k tomu velikému hlubokému lesu. Janička se honem rozběhla za ním: „Hafíkũũũ, Hafíkũũũ!“, ale kde už tomu byl konec. Janička se rozplakala.

Tak děti, a hádejte, co udělaly děti. Mohly si říct: Chtěla si s ním hrát jen sama, tak ať si ho sama hledá! Ale ne. Byl tam jeden větší kluk a ten řekl Janičce: „Nebreč, společně ho najdeme. Nebude daleko.“ A už rozdělával úkoly, kdo půjde kudy. No, chvíli to trvalo, než štěňátko našli. Hafíkovi se totiž vodítko zamotalo kolem stromu a i když se chtěl vrátit k Janičce a dětem, prostě nemohl. Jedna holčička ale uslyšela jeho kňučení a vysvobodila ho. Honem zavolala na ostatní a ti se seběhli a Hafík po nich vesele skákal, ale děti byly trochu rozpačité, když doběhla i Janička.

A ta byla ještě rozpačitější. „Byla jsem hloupá, jo, byla jsem zlá a sobecká. Odpusťte mi to, prosím. Odteď si s Hafíkem budeme hrát všichni dohromady.“ A ten větší kluk se usmál: „No, máš pravdu, bylas' hloupá, ale jsi ještě malá a teď jsi to napravila.“ „A taky si to budu dobře pamatovat a nikdy už nic takového neudělám!“ slibovala Janička a taky to dodržela. Zjistila, že je to mnohem větší legrace hrát si spolu s ostatními dětmi a Hafík zjistil, že to není moc velká legrace být v lese zamotaný kolem stromu a už nikdy neutekl.

Marie Sojka Veselá

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

SNĚHULÁCI. Děti postavily několik sněhuláků. Najdi ty, kteří jsou zde dvakrát.

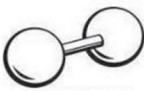
PRO STARŠÍ

ŠIFRA. Doplně slova k obrázkům; podle čísel vyber vhodná písmena.

1	6	1	2	14	2	15	17	12	3	4	11	2	13	8

klíč:

	1	2	3		3	4	5	6	7		8	9	4	6

	10	11	12	13	14	8		15	16	17	10	8

Klára Špunt Zelinková